

Kære allesammen

Kære jer der ude bag skærmene og jer, der er til stede her i dag.

Hvor er jeg glad for, at vi er lykkedes med at stable et årsmøde på benene i det her i år, hvor vi nok alle har fået aflyst eller udskudt mange af de ting, vi ellers gik og glædede os til.

Men nu er vi her. Og tak for det. Jeg håber sådan, at I er kommet godt igennem coronaens første bølge, og at I har fast grund under fødderne netop nu, hvor anden bølge ruller ind over os.

Jeg ville allerhelst have hilst rigtigt på jer, trykket jer i hånden, talt med jer enkeltvis og bare have nydt den der helt særlige årsmøde-stemning. Men som I sikkert også har oplevet, så er 2020 et længslens år.

Jeg har tænkt meget på de ældre, der har måttet kæmpe med længsel og ensomhed hele året igennem. Tiden må have sneglet sig af sted for dem, og det må have været frygteligt at være isoleret fra omverdenen uden at kunne få besøg af sine nærmeste. Men jeg er også glad for, at danskerne har været så gode til at tage hensyn til ældre og udsatte gennem hele forløbet.

Nu går 2020 snart på hæld, og det tror jeg vi er flere, der vil glæde os over. 2021 bliver et nyt år. Et nyt år, der forhåbentlig vil byde på mere frihed og nærhed.

Selvom der er sket meget andet det seneste år, kommer vi ikke uden om den situation, vores parti er i.

Jeg har altid kaldt en spade for en spade, og sagt det som det er. Så det vil jeg også gøre nu.

Dansk Folkeparti står stadig i en svær situation. Det var to forfærdelige valg i 2019, og vi kæmper stadig med efterdønningerne. Sådan er det. Det har vi alle sammen mærket.

Der blev begået fejl. Og det er noget af det, vi har brugt meget tid og energi på at få samlet op på. Der har været rigtig mange gode samtaler med jer derude, som har gjort, at vi har lært af vores fejl. Og der skal mere til endnu. Mange af os kan ikke leve med den situation DF står i. Jeg kan slet ikke.

Medierne har slynget om sig med ord som krise og vælgerflugt. Og den mediedækning har nok også været med til at forstærke hele krisefortællingen.

Derfor er det også vigtigt at huske, at vi hverken er det første, eneste eller sidste parti i historien, der har oplevet hårde tider. Selvom det nogle gange godt kan føles sådan.

Hvis vi lige ser tilbage på de sidste 25 år, hvor Dansk Folkeparti har været i fremgang i nærmest de 23 år. Hvordan er det gået de andre partier i den periode?

Op og ned, såmænd.

Der er nærmest ikke ét parti, som ikke har haft krise, oplevet vælgerflugt eller kæmpet interne kampe. De fleste har rejst sig. Det samme gør vi. Det skal vi.

Modgang gør som bekendt stærk, og modgang har der så sandelig været rigeligt af det sidste års tid.

Men ligesom gode tider ikke varer evigt, så gør de dårlige bestemt heller ikke. Og nu skal vi altså videre. Vi skal videre sammen.

Nu er det ikke fordi, jeg skal stå her og tærsk igennem hele vores historie, for den kender I jo.

På den anden side, så kender I jo også mig. Jeg går jo ikke af vejen for et nostalgisk tilbageblik, så jeg vil alligevel godt dvæle lidt ved årene der er gået.

I oktober fejrede vi 25 års fødselsdag i Dansk Folkeparti. I 25 år har vi kæmpet for danskerne. Danskerne, som ikke følte sig taget alvorligt eller hørt. Danskerne, som var bekymrede for den stigende indvandring, og de konsekvenser indvandringen ville få for os alle.

Det er 25 år, vi godt kan være stolte af. For selvom vi en årrække var dem, de andre ikke ville lege med, så lykkedes vi med at få sat vores aftryk.

Tænk engang, hvordan udlændingepolitikken ville have set ud uden os.

I 90'erne kom vi som samfund uhyggeligt tæt på afgrunden, og vi havde nær mistet kontrollen med indvandringen. Flere partier så faktisk indvandringen som en gave til det danske folk, og mente overlegent, at danskerne bare ikke havde forstået, at indvandring var godt.

Da Dansk Folkeparti blev stiftet i 1995 blev vi hånet. Vi og jeg blev mødt med hån og spot. Ingen troede på, at vi kunne lykkes. Når jeg tænker på det i dag, kommer jeg tit til at trække på smilebåndet. Ikke fordi det vær særlig sjovt at gennemleve. Men vi fik jo ret. Danskerne bakkede op. Vi stod det igennem, og i dag kan *ingen* benægte, at vi fik sat permanente aftryk på udlændingepolitikken i Danmark.

I 00'erne fik vi blandt andet strammet reglerne for familiesammenføring, for tildeling af permanent ophold og tildeling af statsborgerskab. Med andre ord fik vi i 11. time bremset den kollisionskurs, Danmark var blevet ledt ind på af skiftende regeringer. Vi fik standset ulykken, men målet var stadig at få udstukket en ny og sundere kurs for Danmark. En ny og stram hjemsendelsespolitik for de mange udlændinge i Danmark, som ikke vil tage Danmark til sig i hjertet.

Undervejs fik vi gennemført over 100 stramninger på udlændingeområdet. Vi gik forrest, da danskerne stemte "ja til kronen", og vi fik indført ældrechecken og gav Danmark et dyrepoliti.

Den nye kurs for udlændingepolitikken kom med den ny hjemsendelsespolitik, som Dansk Folkeparti fik igennem ved finanslovsforhandlingerne for 2019. Det lignede det kursskifte i udlændingepolitikken, som vi i Dansk Folkeparti havde arbejdet på, siden partiet blev stiftet. Det var stort. Fremadrettet skulle fokus ligge på hjemsendelse frem for integration.

Socialdemokratiet støttede op om hjemsendelsespolitikken – for de var jo – især op til valget – blevet forfriskende enige med os på udlændingeområdet.

Men efter valget skete der så bare noget helt, helt andet. Før valget ville Socialdemokratiet stramme. Efter valget ville de lempe, og pludselig kunne flygtninge, der ikke længere havde et beskyttelsesbehov bare få lov til at blive i Danmark, hvis de havde et arbejde og havde været her i minimum to år. Og nå ja, det gjaldt i øvrigt både flygtninge, familiesammenførte og medfølgende familie.

Jens Otto Krag sagde det meget godt efter valget i 1967: "Man har et standpunkt, til man tager et nyt". Det må regeringen kunne nikke genkendende til. Måske især Udlændinge- og Integrationsminister Mattias Tesfaye. Selvom han i dag sidder i ministerkontoret med Dannebrog fæstnet i reversen og siger mange rigtige ting i udlændingedebatten, så indledte han sin politiske løbebane som kommunist i DKP som så mange andre politikere til venstre for midten.

Så når onde tunger siger, at Dansk Folkeparti har udtjent sit formål, fordi en række partier nu også går ind for en stram udlændingepolitik, så kan jeg næsten ikke være i mig selv. Sandheden er, at der er mere brug for Dansk Folkeparti end nogensinde før.

Uden Dansk Folkeparti vil mange partier lige så stille rykke sig tilbage til deres udgangspunkter fra dengang. Både på udlændingepolitikken og velfærdspolitikken vil det skride uden os. Det er det sidste, danskerne har brug for.

Det vi har brug for er, at flere fra en anden del af verden forlader Danmark. Og gør de det ikke frivilligt, så vi bliver nødt til at sende dem på vej. Her mangler vi i den grad velvilje fra regeringen, som jo lovede danskerne en stram udlændingepolitik. Det mangler de stadig at levere på.

Jeg tror nemlig ikke, at det hjælper at få politiet til at konfiskere indvandrerdrengenes dynejakker, telefoner og biler og lade dem gå hjem i regnvejr. Sådan noget pjat!

Det er på tide, at vi får sagt eftertrykkeligt fra over for internationale konventioner, der står i vejen for et sikkert og trygt Danmark. Vi er nødt til prioritere danskernes sikkerhed og Danmarks ve og vel højere – meget højere – end internationale konventioner.

Hvis man drog til Syrien for at kæmpe for IS, skal man under ingen omstændigheder vende tilbage til Danmark, når man er blevet træt af hellig krig og trænger til et hvil. Hvis man overhovedet har kunnet finde på at *overveje* at kæmpe for Islamisk Stat, ja så burde man aldrig have fået adgang til Danmark til at begynde med.

Vi bliver altid mødt med, at menneskerettighedskonventionen står i vejen for dit og statsløsekonventionen står i vejen for dat. Men hvor mange uskyldige mennesker skal miste livet til den islamiske terror i lande som Frankrig, Tyskland, Østrig, ja hele Europa, før de andre partier vågner op og sætter foden ned. Danmarks sikkerhed er danskernes sag, og *ingen* konventioner bør forhindre os i at beskytte danskerne. Vi må ud af de konventioner, der ikke vil lade os bekæmpe terror og islamisme.

Det er på tide, at vi holder op med at være klassens duks i EU og FN. Vi skal ikke være filtret ind i regler, der forhindrer os i at beskytte Danmark mod onde kræfter udefra.

Menneskerettighedskonventionen skal ændres – ellers må vi træde ud. Det kan simpelthen ikke være rigtigt, at vi skal overdygne terrorister og islamister med rettigheder, så de ikke kan udvises. Det er i al fald

svært for mig at se, hvorfor vi skal prioritere kriminelle udlændinges familieliv højere end danskernes sikkerhed.

Før valget i 2019 var partierne ved at falde over hinanden for at være strammere på udlændingepolitikken. Det kunne vi så glæde os over.

Jeg kan godt forstå, at folk husker os for udlændingepolitikken, men helt fra begyndelsen har vi også kæmpet for velfærden. For værdighed, tryghed og ordentlighed for de ældre borgere, som hele livet har hjulpet med at bygge det Danmark, vi har i dag. For de udsatte, som samfundet svigter.

Det har været en konstant kamp for at få flere penge til velfærd, flere varme hænder i omsorgs fagene og vi har hele tiden kæmpet for, at danske værdier, traditioner og dansk kultur skal skattes og værnes om.

For Dansk Folkeparti handler velfærd om, at der skal være hjælp at hente, hvis man har brug for det. Uanset om behovet er opstået med alderen, om man har mistet sit job eller om man bliver syg. Velfærdssamfundet er det sikkerhedsnet, vi alle kan få brug for på et eller andet tidspunkt i livet.

Derfor har det også været beskæmmende at se, hvordan de fattigste danskere er blevet fattigere under den nuværende socialdemokratiske regering. Det kan de røde simpelthen ikke være bekendt.

For Dansk Folkeparti har det altid handlet om trygheden for den enkelte dansker, men også om fællesskabet. Hele Danmark.

Det vigtigste fællesskab for danskerne er familien. Familien er det fællesskab, som giver mening og retning til danskernes liv. I familierne passer man på hinanden.

Det er også i familierne, at forældre og bedsteforældre giver traditioner og kultur videre til de næste generationer.

Men vi er på vej i en retning, hvor det er vuggestuer og andre institutioner, der står for mere og mere af børnenes opdragelse og dannelse. Og den udvikling er en glidebane. For det er familiens opgave, at opdrage og præge børnene. Det er ikke en samfundsopgave. Og det er familierne selv, der bestemmer, hvordan den skal løftes.

Men hvis man som forælder har brug for pasning af sit barn, imens man selv er på arbejde, så kan det være et problem for forældrene at holde fast i den ret. Især hvis der er tale om multietniske institutioner, hvor der både fejres den ene og den anden højtide fra alle mulige kulturer og religioner.

Derfor er det enormt vigtigt, at vi holder fast i, at danske daginstitutioner skal være baseret på danske værdier. De skal markere danske højtider og lære børnene danske traditioner.

Det samme gælder for folkeskolerne. Det bliver stadigt mere almindeligt med folkeskoler, hvor en stor del af eleverne har en ikke-vestlig og muslimsk baggrund. Folkeskolen er jo for alle, plejer vi at sige. Men folkeskolens værdier og rammer er ikke til diskussion.

Vi skal ikke lave den danske folkeskole om til et multikulturelt cirkus, hvor vi tilpasser regler, traditioner og rammer alt efter, om der er mange muslimer eller ej.

Allervigtigst er det, at vi ikke giver køb på de værdier, Danmark er bygget på, og de værdier vi sender vores børn i skole for at lære om. Som for eksempel ytringsfrihed.

Den 30. september var det 15 år siden, at Jyllandsposten bragte de famøse Muhammedtegninger. Det valgte vi at markere i Dansk Folkeparti. Mange af os valgte at dele en eller flere af tegningerne på de sociale medier. Reaktionen fra den islamistiske verden var – som dengang for 15 år siden – helt og aldeles afskyelige. På min facebook-side vrimlede det ind med afhuggede hoveder, forbandelser og trusler. Meget af det skrevet på arabisk.

Til dem, der synes, det var unødvendigt at vise tegningerne igen, vil jeg bare sige: Det har faktisk aldrig været vigtigere. Den 16. oktober i år blev en fransk lærer brutalt myrdet – halshugget – for at have brugt muhammedtegninger i sin undervisning om ytringsfrihed.

Det har aldrig været vigtigere, at børn og unge lærer om Muhammedkrisen. For den er langt fra ovre. Der er stadig onde kræfter, som for alt i verden vil forhindre os i at ytre os kritisk om islam og profeten Muhammed. Det må aldrig komme dertil, at vi ikke længere tør at ytre os, fordi vi frygter for følgerne.

Vi skal blive ved med at fortælle vores børn og unge om de her tegninger. De skal forstå, at det bare er tegninger. Men det er tegninger, som er blevet et symbol på ytringsfriheden, fordi den muslimske verden har reageret så voldsomt, som den har. Det er ikke ondskabsfuld provokation at vise tegningerne. Og det forstår man bedst, når man ser tegningerne, for de er ikke grovere end så mange andre tegninger. Jeg kan hilse og sige, at der er også blevet tegnet lidt og hvert af mig gennem årene i aviserne.

Derfor bør de vises i forbindelse med undervisningen i Muhammedkrisen og ytringsfrihed. I folkeskolen, men også på ungdomsuddannelser og videregående uddannelser.

Der er noget galt i Danmark, Dybbøl Mølle maler helt ad helvede til, bare tegnedrengen er i orden kan man få det som man vil, sang John Mogensen. Det vil jeg give ham ret i. Alle led i den sang er sande. Dengang som nu.

Som samfund er vi ved at bevæge os væk fra fællesskabet og hen mod et samfund, hvor alt handler om mig, mig og mig. Lynhurtigt bliver det til grupper af migmigmig-typer, der føler sig krænkede over et eller andet, som de mener er et strukturelt problem.

I 2020 har vi set danske Black Lives Matter demonstrationer, hvor tusinder af mennesker gik på gaden og demonstrerede. Vores eget fodboldlandshold knælede før kampene i sympati med Black Lives Matter bevægelsen. Sport og politik flød sammen, selvom sport jo normalt er noget, der samler og ikke splitter os.

Men har vi et strukturelt racismeproblem i Danmark? Nej. Det vi har, det er nogle enkeltpersoner, der handler på en måde, som størstedelen af os danskere ikke vil acceptere. Så hvorfor sætte hinandens liv og helbred på spil for at demonstrere mod en undertrykkelse, der ikke findes i Danmark? Hvorfor begynde at blande sport og politik sammen? Jeg kommer simpelthen ikke til at forstå det.

Det samme gælder det famøse Pride-flag, som i år blev hejst over Christiansborg. Det var da også en spændende proces, der ledte op til det, for man glemte lige at inddrage mig i den beslutning, selvom jeg også er en del af præsidiet i Folketinget. Men beslutningen blev truffet, og da jeg protesterede bagefter, kom det til at handle om undertrykkelse af LGBT-miljøet.

Lad mig sige det klart. Det er ikke det, det handler om. Tværtimod.

For mig handler det om, at flagstangen på Christiansborg ikke bliver reklamesøjle for politiske budskaber. Vi flager for Danmark med Dannebrog. Af og til flager vi også for andre nationer, når vi har statsbesøg i Danmark. Det hører sig til.

Nu har Pride-flaget vajet over Christiansborg. Hvad bliver det næste? Vi bliver simpelthen nødt til at holde op med at være bange for sige fra over for de her symbolske handlinger som Black Lives Matter

demonstrationer og Pride flagning. For et nej betyder ikke, at vi er for racisme eller imod LGBT-personer. Det betyder slet og ret det modsatte. At vi allerede har et samfund, som ikke diskriminerer på baggrund af race eller seksualitet.

Vi har brug for, at hverken Folketinget eller befolkningen lader sig true til at fremme politiske dagsordener af frygt for, at man ellers vil blive stemplet som racist eller homofob eller lignende.

En sidste ting, jeg vil fremhæve som et 2020-sidespor, er det juridiske kønsskifte for børn, som regeringen har foreslået.

Hvad er det dog for en vægt at lægge på børnenes skuldre, at de nu selv skal vælge, om de skal være en pige eller en dreng på papiret? Det vigtige er vel, hvem vores børn er som mennesker, og ikke hvilket køn de har. De røde politikere skulle skamme sig.

Beslutninger om kønsskifte er bestemt ikke for børn. Det er en total misforståelse, at danskerne bliver et friere folk af at bebyrde børn med så tunge identitets-beslutninger. Jeg har så ondt af de børn, der har ondt i livet.

*

Som i nok kan høre, så er der fortsat så utroligt mange vigtige kampe, som vi er nødt til at kæmpe for Danmark og danskerne. Hvis vi ikke gør det, så er der ingen som gør det – nemlig kampen for et frit og selvstændigt Danmark baseret på danske værdier, hvor vores børn og unge kan leve i fred og sikkerhed. Hvor vi tager os af vores gamle, syge og udsatte med værdighed. De kampe kan kun vindes af Dansk Folkeparti.

Jeg vil gerne slutte af med at sige jer et stort tak for de første 25 år. Jeg ser frem til at dele de næste mange år med jer.